

Lại Thăm Viếng Hong Kong

Một buổi sáng mùa đông giá lạnh, mây trắng bâng bạc trên nền trời xanh, bốn chị em chúng tôi lên xe đến phi trường Dulles, Washington DC, đi Los Angeles. Tuyết còn đọng trên lối đi và sân cỏ, có nơi thành băng đá trong vạt, đi không cẩn thận là dẫm “đo đất” lắm. Tuyết rơi ngày hôm trước, chưa tan vì trời lạnh. Mấy người bạn và tôi trốn lạnh mùa đông Hoa Kỳ đi tour Á Châu viếng các nước Á Châu ấm áp. Chúng tôi sẽ đi viếng Hong Kong, Thái Lan, Singapore... Vì mua tua giá hạ, chúng tôi phải chuyển máy bay. Tôi nghĩ thế nhưng không biết có đúng chằng. Chúng tôi đến Los Angeles bằng phi cơ American Airlines. Từ Washington đến LA mất 5g30, xong chuyển sang phi cơ Cathay Pacific đi Hong Kong thêm 14 tiếng nữa.

Lúc đầu chị Phương thường đi du ngoạn với chúng tôi cũng định đi nhưng thấy đường bay dài quá. Có 2 cặp vợ chồng đã ghi tên nhưng sau đổi ý không đi có lẽ vì ngại bay xa, chắc họ mất tiền đặt cọc 500\$/người. Cả hai phi cơ đều tốt, chỗ ngồi rộng rãi. Các tiếp viên phi cơ Cathay Pacific rất dễ thương, xinh xắn, nhẹ nhàng, chiều khách tốt lắm. Có bạn hỏi tôi bay lâu như thế có mệt không. Xin thưa, không thấy mệt vì khoảng 10 giờ tối tôi đã uống viên thuốc an thần nhẹ nên ngủ đến gần sáng hôm sau thức giấc, trước khi máy bay hạ cánh phi trường. Tuy nhiên làm sao bằng nệm êm chần ấm ở nhà. Đã bằng lòng đi xa thì ráng chịu vậy. Trên phi cơ vị nào ngon giấc tiếp viên sẽ không đánh thức để ăn tối và ăn nửa đêm nhưng ngủ ngon hơn ăn mà. Và lại

nếu thì đói thì gọi, họ sẽ mang thức nhẹ, sữa hay kem lạnh. Phi cơ đáp xuống phi đạo, nhẹ nhàng, êm ru. Làm thủ tục, lấy hành lý xong gần 7 giờ sáng. Nhân viên du thuyền đến đón, gom tất cả du khách các nơi ngồi chung thành một nhóm, cho biết tàu đang dọn dẹp, làm vệ sinh, chưa sẵn sàng tiếp đón khách mới. Khoảng 10 giờ xe bus sẽ đến đón chúng tôi về du thuyền.

Du thuyền Millennium Celebrity đã 10 tuổi, chở hơn 2000 người. Thuyền trưởng người Hy Lạp, cộng tác với hãng tàu Celebrity từ 1982, nhiều kinh nghiệm. Tàu này các nơi công cộng (public areas) trên tàu không rộng rãi bằng tàu mới nhưng cũng đủ rộng cho du khách nghe nhạc hay nghỉ ngơi chuyện trò thoải mái. Các phòng ngủ đầy đủ tiện nghi và ấm cúng chằng kém chi tàu lớn. Các màn trình diễn văn nghệ tốt so với giá tiền, các bạn và tôi đều hài lòng.

Từ phi trường Hong Kong về bến cảng trên giấy tờ khoảng 30 phút nhưng thực sự gần 1 tiếng. Kẹt xe kinh khủng. Xe nhỏ còn chạy được, xe bus bị kẹt nằm yên một chỗ có khi đến 10,15 phút, nhứt là lúc qua cầu. Vì hay bị kẹt xe nên dân chúng thường dùng phương tiện công cộng di chuyển nhanh hơn. Chúng tôi ngồi trên xe bus cao nên nhìn cảnh vật chung quanh thật rõ. Cao ốc nhiều hơn xưa và còn đang xây cất thêm. Bên trái, bên phải, trước mặt, sau lưng xa xa toàn cao ốc. Dọc theo đường đi đến Kaoloon một số cao ốc đã cũ. Tôi đoán cao 3, 40 tầng nhưng ông hướng dẫn viên bảo có thể cao hơn. Trường học Thiên chúa Giáo, trường Trung học cũng cao cả chục tầng. Tỉnh thoảng mới thấy vườn hoa kiểng xanh tươi cắt tỉa cẩn thận. Lúc qua cầu nhìn xuống dòng nước thấy tàu và thuyền buồm đi lại.

Đến bến cảng check in nhanh nhờ nhiều nhân viên, có đến mấy chục quầy check in. Nếu ai in vé lên tàu boarding pass trước càng nhanh hơn, không chờ đợi lâu lắt. Có chỗ check in dành riêng cho người có thẻ Captain's club. Tàu đậu sát bến cảng chỉ cách cái độn, bước qua cũng được nhưng du khách phải đi theo hình chữ chi vòng vào đi 10 phút mới đến nơi. Lên tàu dùng cơm xong ai muốn lên bờ đi theo tua hay tự túc để mua sắm, ngoạn cảnh tùy ý, tàu sẽ mở cửa suốt đêm.

Tôi đến Hong Kong lần này là lần thứ ba. Lần II cách đây 14 năm bằng xe lửa từ Quảng Châu đến nhà ga Hong Kong nhộn nhịp và vui mắt. Hong Kong được Anh trả lại cho Trung quốc từ 1997 nhưng họ độc lập về kinh tế, tiền tệ, giáo dục... Người ở Trung quốc đến Hong Kong phải trình thẻ Visa như vào một quốc gia khác. Theo hướng dẫn viên thì ngành du lịch mang lợi tức đáng kể cho Hong Kong. Du khách viếng Hong Kong nhiều nhất là Trung Hoa lục địa, kế đến là Hoa Kỳ. Đài Loan đứng hạng ba số du khách thăm viếng Hong Kong, Pháp đứng sau cùng. Ngành y tế Hong Kong rất tốt, khoảng 40 nhà thương công, 13 nhà thương tư

nhân cho hơn 7 triệu dân số. Trung bình quý ông sống 80 tuổi, quý bà 85 tuổi. Thừa tôi chỉ ghi lời hướng dẫn viên, thực tế không biết có đúng không.

Các bạn tôi theo tua đi một vòng thành phố và xem đèn ban đêm. Tôi không theo các bạn, ở lại tàu đi loanh quanh một lúc rồi về phòng nghỉ sớm để hôm sau đi tua dài hơn một buổi. Khi các bạn trở về tôi hỏi thăm cho biết, họ bảo: “cũng vui, đương xá đông đúc, phố phường nhộn nhịp, đèn neon chớp nháng sáng rực con đường nọ đường kia nhưng toàn ở trên xe, không được xuống đất đi phố”. Tôi nhớ cách đây 14 năm, Hong Kong ban đêm lộng lẫy, đẹp hơn ban ngày. Đường Nathan, đèn quảng cáo nhiều màu xanh đỏ tím vàng chớp nháy sáng rực. Người đi lại ở vỉa hè đông đúc như ngày lễ hội, chen chúc nhau. Hai bên đường các tiệm quần áo, đồ da, giày, ví, quần áo, tiệm nữ trang, đồ điện tử, máy chụp hình, nhà hàng, khách sạn, tiệm bán ngọc thạch mắc tiền, thương xá... san sát nhau. Hàng hóa bày trong tủ kính đẹp bắt mắt. Vào một thương xá xem hàng nọ hàng kia lòng vòng cũng mất mấy tiếng xem chưa hết. Hàng hóa **đường Nathan** nhìn cho vui, sờ vào là chắc “phồng tay” vì đắt. Họ không nói thách nhiều nhưng thấy giá tiền biết là biết không mua nổi...

Lady market (chợ phụ nữ) bán hàng hóa giá phải chăng, thương vàng, hạ cám, từ mắc đến rẻ, đủ loại hàng hóa, y phục phụ nữ, quần áo trẻ em, y phục dạ hội, quần áo làm việc, giày, ví, đồng hồ, máy hát, tiệm ăn, mỹ phẩm, hàng thật, hàng nhái khó phân biệt. Các tiệm làm đẹp (beauty salon) giá vừa túi tiền phần lớn cư dân nên đông khách. Mua hàng chợ này phải trả giá, thường là 1/3. Có khi bị nghe cự nự, nhưng thường là họ bán. Chợ này tôi nghĩ dành cho người địa phương nhưng du khách bình dân đông lắm.

Chợ Cẩm thạch: mở cửa từ 10 giờ sáng đến 4, 5 giờ chiều. Mỗi người gian hàng nhỏ chừng bằng cái bàn ăn 10-12 người. Nhiều người bán lắm, có đến cả trăm. Ngọc trai, ngọc thạch bày la liệt như đồ giả. Thật ra có thật, có giả, giá tiền khác nhau. Chỉ người bán hay người trong nghề mới phân biệt được. Giá tương đối hạ, ai thích thì mua. Em tôi có mua cái vòng ngọc chợ cẩm thạch giá bằng ¼ trong tiệm lớn, nghĩ là hàng nhái nhưng thấy đẹp và rẻ thì mua. Nay hơn 20 năm, vòng không phai màu, vẫn xanh như đẹp cũ. Hóa người bán hàng nói thật mà không tin.

Chợ Temple St: là chợ đêm. Lúc di tản gia đình tôi và cả nhóm vài chục người ở Hong Kong 6 tháng trước khi đi định cư Hoa kỳ vào năm 1979. Lúc đó người lớn được ra ngoài đi làm nên có chút ít tiền. Ngày nghỉ chi em rủ nhau đi chợ này chợ nọ. Đi xe bus vừa rẻ vừa nhanh. Tôi có cô cháu nay định cư Cali, mới ở Hong Kong mấy tháng đã nói tiếng Tàu lú lo, trả giá, gọi món ăn... Tôi không biết cô nói đúng chẳng nhưng người ta hiểu. Cô chuyên đi các chợ, các thương xá, đền chùa, qua trường học vì nghĩ lúc định cư rồi chắc gì có dịp trở lại. Các khu mua bán như chợ Quý ông, chợ Phụ nữ, chợ Cẩm thạch, chợ đêm, khu Tsim Sha Tsui, Mongkok, nhà thờ, đền chùa đi xe bus số mấy, cô rành lắm. Lúc đó cô khoảng 17, 18 tuổi, lanh lợi, nhanh nhẹn cho đến nay hơn 30 năm cô chưa trở lại Hong Kong lần nào. Các chị bạn đi chung với tôi lần này tiếc là thời gian ít, không viếng các chợ kể trên hay chụp hình kỷ niệm vì chỉ ngồi trên xe nghe giải thích không được xuống xe đi phố...

Victoria Peak

Hôm sau 47 du khách và tôi lên xe bus du thuyền lúc 8g30 đi Victoria Peak. Xe tôi số 21 tức 20 xe đi trước. Xe chạy qua Harbor tunnel, con đường hầm dưới lòng biển xong lên mặt lộ chạy một quãng lại vào chun vào đường hầm xuyên qua lòng núi, đến các nhà cao chọc trời, có cái lêu nghêu tưởng như gió thổi là ngã. Nếu không thấy tận mắt mấy người dám tin xe mà chạy dưới lòng biển và xuyên qua núi, giống như nói chuyện “phong thần”, đi xa về phóng đại, nói khoác cho vui. Ngày nay có những chuyện khó tin mà có thật như máy bay không người lái, người máy (robot) biết hút bụi... Càng đi xa càng thấy những điều khó tin mà có thật. Xe từ từ lên dốc, men theo triền núi đến lưng chừng núi, nơi có bãi đậu xe (lookout) xem phong cảnh phố phường

bên dưới, những ngọn cây xanh, các nhà chọc trời. Xe ngừng lại 10 phút cho du khách chụp ảnh và nghỉ ngơi. Nơi đây có gian nhà bán quà lưu niệm: khăn quàng, nón, bưu thiếp xong lại tiếp lăn bánh lên đỉnh núi. Trên đường đi lên đỉnh núi thình thoảng có vài căn biệt thự cất cheo leo bên sườn núi. Theo hướng dẫn viên Victoria Peak là núi cao nhất Hong kong, 552 mét trên mặt biển. Cậu kể lịch sử dài ngoằn. Đất trên núi mắc lắm, những người thật giàu có hàng triệu mỹ kim mới có biệt thự trên núi. Đến nơi xe từ từ vào bãi đậu rộng

rãi. Nơi đây có nhiều xe khác nhau từ trước. Có rạp chớp bóng, nhà hàng ăn, tiệm kem, tiệm bán quà lưu niệm rộng lớn ở trong khu vực này.

Peak Tower

Peak Tower cao ngạo, có nhiều tầng nhô lên khỏi các kiến trúc khác, đứng xa cũng thấy. Hướng dẫn viên cho biết trên đó có bảo tàng sáp Madame Tussauds để các tượng nhân vật nổi tiếng thế giới như cựu Tổng Thống Clinton, Bush, nữ hoàng Elizabeth..., các minh tinh điện ảnh thành danh như tài tử Liz Taylor, Lý tiểu Long... Ngoài ra còn có đài truyền tin trên đỉnh núi. Tầng thứ nhì là bảo tàng Ripley sưu tầm những chuyện không ai tin nhưng có thật và những hình ảnh, hiện vật hiếm quý trên thế giới. Hướng dẫn viên khuyến khích lên xem cho biết. Muốn lên đó phải đi xe tram, sắp hàng 2, 3 người một từ trong nhà ra tận ngoài đường lấy vé. Trời nắng chang chang, nóng 90 độ F. Tôi đứng trong hàng hơn 10 phút rồi bỏ cuộc. Thời gian tôi ở trên đỉnh núi khoảng 2 tiếng, cái đuôi sắp hàng lấy vé đi tram lên Peak Tower không bao giờ vắng. Bên kia đường đối diện rạp hát là tiệm kem, khách vào ra liên tục.

Peak Galleria

Tôi vào Peak Galleria lớn lắm, bên cạnh tiệm kem, mở cửa vào, mát ới là mát, 3,4 tầng. Có nhà hàng ăn uống, nơi bán thực ăn nhanh, quần áo người lớn, trẻ em, dụng cụ thể dục thể thao... Theo thang cuốn lên lầu 2 có nhiều gian hàng bán nữ trang, đá quý, gian hàng địa ốc, máy điện tử, phòng cho thuê đám cưới và bán áo cưới cô dâu, các tiệm quần áo hàng hiệu đắt tiền... Còn 1, 2 tầng trên nữa nhưng tôi không lên. Tôi không biết trên núi có bao nhiêu dân cư, chẳng lẽ dân trong thành phố lên đây mua sắm và du khách mua các thức trong tiệm buôn làm chi cho công kênh? Thật không hiểu nổi và Galleria có vẻ ra đời đã lâu.

Tôi trở qua nhà hàng ăn lookout bên kia đường, ra bao lơn nhìn xuống thấy ngọn cây và các cao ốc trùng điệp xa xa phía dưới. Eo biển Cửu long và Hong kong thấp thoáng xa hơn nữa. Thiên hạ chụp ảnh lia chia nhưng máy ảnh tôi nhỏ nên chụp chỉ thấy lơ mờ. Đi lòng vòng khu đối diện thấy một số du khách vào khu tiệm buôn như phố Tàu dưới đất bằng, hàng hóa đủ loại, giá phải chăng. Khách ra vào tấp nập. Không biết các tiệm này sống nhờ du khách hay người địa phương. Một chiếc bus thả xuống ít nhất cũng 40 người từ khắp nơi trên thế giới, có thể họ mua đồ lưu niệm chứ gia dụng mua làm gì? Tới giờ hẹn tôi trở ra điểm tập trung ở bồn phun nước trước Galleria. Nước phun lên lúc nhiều lúc ít, lúc thẳng lúc cong hay xiêng xẹo trông cũng đẹp và mát nữa. Người lớn trẻ con tập trung quanh bồn nước đồng đảo.

Xe Tram :

Lúc về chúng tôi đi bằng xe điện (tram), Hướng dẫn viên mua vé và phát cho mọi người. Xe điện đưa hành khách về ngay trung tâm thành phố, giữa các ốc chọc trời tối tận. Từ đỉnh núi về thành phố chừng 9, 10 phút. Xe đi vùn vụt trên sườn núi tôi có cảm tưởng gần như thẳng đứng, thấy mà ghê nhưng đến mặt đất cũng nhanh. Tôi nghĩ nếu xe tuột phanh chắc hành khách thành... cám. Hướng dẫn viên cho biết xe tram ra đời gần 100 năm chưa có tai nạn xảy ra.

Stanley Market.

A Stanley Market xem như địa điểm du lịch nên đi Hong Kong ai cũng bị đưa đi viếng chợ Stanley vì chợ có nhiều hàng hóa và giá rẻ. Xe đi lòng vòng qua đường nọ phố kia, qua các cao ốc rẽ vào con đường nhỏ và dốc vào chợ. Đối diện nơi xe đậu có đền thờ cổng sơn vàng đỏ, cờ xí màu mè rực rỡ trang trí cho ngày Tết Giáp Ngọ vừa qua với hàng chữ Tàu "Chúc Mừng Năm Mới". Xe thả

khách xuống hẹn trở lại trong 1 tiếng. Chợ cũng lớn, ngổ ngổ kia, queo trái, queo phải lia chia. Các tiệm buôn bán đồ da, vàng bạc, quý kim, ngọc thạch chạm khắc thành hình trái cây hay chim thú, bán quần

áo, máy hát, đồ điện tử, giày dép, quần áo thời trang, thuốc tây nhưng giá chẳng rẻ bao nhiêu và hàng hóa cũng gần giống nhau. Ngoài các tiệm buôn 1, 2 tầng, trong chợ là những quầy bán quần áo, giày dép, túi sách, hoa, quả khô và tươi, cà phê, bánh kẹo, đồ gia dụng nhiều lắm. Kể ra người vào đông đúc trông phồn thịnh sung túc. Những đồ gia dụng rẻ nhưng du khách đâu mua những thứ ấy làm gì.

Repulse Bay:

Xe ngừng Vinh Repulse Bay 20 phút cho du khách chụp ảnh hay viếng đền bà Thiên Hậu. Đền to, ngoài cửa có tượng 2 vị thần bằng đá. Giữa sân đền có lư hương to khói hương nghi ngút. Du khách Trung quốc kính cẩn cầu nguyện. Theo hướng dẫn viên trước khi ra khơi ngư phủ thường đến cầu xin may mắn bình an, bắt được nhiều cá. Bà Thiên Hậu là thần hộ mệnh của ngư phủ trong vùng.

Làng Aberdeen.

Du khách theo cầu tàu xuống tàu nhỏ xem làng đánh cá Aberdeen.

Đến Hong Kong lần nào tôi cũng đến làng Aberdeen nhưng địa điểm khác nhau giống như người mù sờ voi", không lần nào giống nhau. Lần này xe tua đưa đến một bên là khu giàu có trên núi, nhà rất đẹp gần Aberdeen Sport club, một bên bờ biển có 2 cầu tàu có nóc che vẽ rồng phụng sơn xanh đỏ vui mắt. Các tàu thuyền dưới bến cũng vẽ hình nọ hình kia cờ xí màu mè theo kiểu Trung hoa. Đó là các tàu thuyền đưa du khách đi xem làng đánh cá Aberdeen. Du khách rời xe sắp hàng xuống cầu tàu. Nhiều xe của các hãng khác nên du khách rất đông. Vào được cầu tàu lại sắp hàng chờ xuống thuyền. Mỗi chiếc chứa chừng hơn 20 du khách, có người giảng giải.

Ra khỏi cầu tàu một khoảng thấy nhà hàng nổi to thật là to (Jumbo Floating Restaurant) màu sắc trang trí sơn son phết vàng, chữ vàng chữ Xanh nổi bật trong trên biển xanh. Trước khi đi chị dâu ở Cali gọi dặn dò là đi Hong kong nên thưởng thức món ăn trên Jumbo Floating Restaurant cho biết. Chị còn thêm câu "ngon mà không đắt lắm đâu", có lẽ chị biết tính tôi ít khi đi nhà hàng. Vả lại tôi đi theo tua du thuyền,

tối trở về dùng cơm ở du thuyền tội gì ăn ngoài cho tốn rũi không quen dạ đau bụng còn khổ thân.

Theo người hướng dẫn, nhà hàng Jumbo Floatant dài 80 mét, rộng 24 mét, cao 27 mét, bên trong trang trí đẹp đặc biệt không đâu bằng và là nhà hàng nổi to nhất thế giới. Từ trên bờ ra vào nhà hàng có tàu con thoi đưa đón miễn phí, đồ biển tươi sống rất ngon. Thật là nơi giải trí, thưởng thức món ăn ngon lý tưởng, đặc biệt và tốt nhất thế giới. Tôi nghĩ có lẽ người hướng dẫn được chủ nhà hàng cho hoa hồng. Tàu chạy len lỏi giữa những tàu đánh cá to, cho xem những nơi người ta nuôi cá, mua và bán cá cho nhà hàng và các chợ trong vùng. Có những thuyền đánh cá to, bé mà ngư phủ và gia đình sinh sống trên đó. Họ không có khả năng mua hay thuê nhà trên đất liền.

Tàu nhỏ đưa khách về bến cũ thấy một lô du khách đứng sắp hàng chờ trên bờ. Bến tàu có lẽ bận bịu đến khuya vì còn chờ khách ra vào nhà hàng nổi Jumbo khi khách viếng làng Aberdeen không còn nữa. Xe bus đưa chúng tôi về du thuyền đã hơn 15 giờ. Chiều hôm ấy tàu kéo neo rời bến khi thành phố lên đèn. Hong kong ban đêm từ du thuyền nhìn lên ánh sáng rực rỡ muôn màu như hội hoa đăng do muôn nghìn bóng đèn từ cửa sổ các cao ốc chiếu ra. Nhìn xuống dưới nước biển xanh phản chiếu ánh đèn lấp lánh thành màu vàng, lẫn lẫn uốn lượn theo làn sóng...

Ngọc Hạnh

Ngày 3 tháng 3 năm 2014